

[Alfred Jensen.]

menter, der er ført frem mod en nedsættelse af arbejdstiden for landarbejderne.

Efter vor opfattelse må en sådan tale afvises, fordi den ikke er holdbar, og fordi man skylder landarbejderne og de øvrige arbejdere, der her er tale om, den arbejdstidsforkortelse, som de har ønsket gennem mange år, men som man på den ene eller den anden måde har undgået at give dem.

Nu er vi altså kommet i den situation, at regeringen finder et statsinitiativ nødvendigt, og her er ikke tale om at møde med noget forslag, som hjælper landarbejderne og de øvrige arbejdere, det her drejer sig om, til at opnå de fremskridt, som jeg vil tro det store, store flertal er enig i de bør have. Nej, i stedet for kommer man med et forslag om tvungen voldgift.

Jeg forstår så godt, at det ærede medlem hr. Bundvad vendte sig imod tvungen voldgift. Jeg forstår så udmærket, at det ikke er de ærede medlemmer, der sidder rundt omkring i fagforeningsledelserne, der står op her i dag og taler om noget sådant, for de måtte jo i sandhedens interesse berette om, hvilke skammelige erfaringer arbejderne gjorde i besættelsestiden, da man også fandt frem til en ordning med tvungen voldgift. Dengang havde den vel et lidt smukkere navn, men det reelle var, at arbejdernes lønninger blev ordnet ved tvungen voldgift, og at arbejderne ikke fik de forhøjelser, de burde have. Ikke alene de menige arbejdere, men også de ledende folk i fagbevægelsen måtte erkende, at arbejdsgiverne benyttede sig af den tvungne voldgift til at afvise de krav, arbejderne rejste, og kunne benytte den tvungne voldgift på en sådan måde, at det faldt ud til skade for arbejderne.

Alle erfaringer viser, at der gennem tvungen voldgift ikke tages de hensyn til arbejderne, som bør tages. Det ved den regering, der stiller dette forslag. Den ved også, at i det øjeblik, man overlader en sådan sag til tvungen voldgift, er det afgjort, at landarbejderne ønsker ikke bliver indfriet. De gentagne indgreb i konfliktsituationer har så at sige mildnet luften for arbejdsgiverne, så at de kan fortsætte med at spille på den tvungne voldgift på samme måde, som de gjorde det under besættelsen, selvom der ikke findes nogen permanent

lovgivning herom. Der er da ingen tvivl om, at det indgreb, der fra folketingets side på regeringens forslag foretoges i fjor forår, har virket ind på forhandlingerne indenfor arbejdsgiverne i landbruget. De vidste godt, at hvis det kom til en konflikt, ville denne regering ikke tillade, at konflikten kom til at løbe, så ville den gribe ind. Erfaringerne fra besættelsestiden viser jo, at de havde alle muligheder for at undgå at give indrømmelser. Er det da så underligt, at arbejdsgiverne i landbruget driver deres nej-politik, når det drejer sig om at få arbejdstiden sat ned til de 8 timer, som er den gangse arbejdstid i vort land?

Jeg mener, at den måde, hvorpå staten har blandet sig i overenskomstforhold, i allerhøjeste grad har fremmet arbejdsgivernes nej-politik. Jeg er også fuldstændig klar over, at hvis arbejdsgiverne i landbruget ikke havde regnet med, at regeringen ville komme som redningsmand med tvungen voldgift, havde de været mere forhandlingsvillige både i fjor forår og i denne vinter, end de har været. De har spillet på, at de blev reddet ud af den situation, som de selv havde rodet sig ind i. Den kommunistiske gruppe har den opfattelse, at man ikke bør redde disse arbejdsgivere ud af kniben. De har selv forsøgt at sige nej og nej; de truer med strejke, og jeg synes ikke, man skal rage kastanierne ud af ilden for dem. De har ønsket at spille krigskarle. Lad dem så få den kamp! Lad så arbejderne bruge aktionsretten, så kunne vi måske få dette arbejdstidsspørgsmål løst for landarbejderne.

Alle de økonomiske betragtninger, der her er fremført for, at man skal gribe ind, billiger den kommunistiske gruppe ikke. Vi har gentagne gange vist, at hvis man skal løse Danmarks problemer, skal man ikke gå den vej, man her er gået. Hvis man skal løse arbejdstidsproblemet, skal man ej heller gå den vej. Derfor kan vi ikke medvirke til forslaget gennemførelse, vi vil stemme imod.

Oluf Pedersen: Det er jo ikke første gang, en arbejdskonflikt er til behandling i folketinget. Snart har vi fået forslag om at ophøje et mæglingsforslag til lov, snart har vi fået forslag om tvungen voldgift.

Fra retsforbundets side hylder vi den